

OAFGJORD, a. 2. Ej afgjord, ej gifven, ej beslutad, ej bestämd. *Segren var ännu o. Saken är ännu o.*

OAFHÄNDELIG, a. 2. Som ej kan afhändas. **OAFHÄNGIG**, a. 2. Ej beroende af annans vilja, makt, godtycke. *En o. stat. — Syn. Se Oberoende.*

OAFHÄNGIGHET, f. 3. Frihet ifrån beroende af annans vilja, makt, godtycke. — *Syn. Se Oberoende.*

OAFKORTAD, a. 2. Ej afkortad, utan afdrag. *Få åtnjuta lönen o. — Oafkortadt, adv.*

OAFLÅTLIG, a. 2. *Se Oafbruten.*

OAFLÅTLIGEN och **OAFLÅTLIGT**, adv. *Se Oafbruten.*

OAFSEDD, a. 2. neutr. — *sedt.* Ej afsedd, utan afseende på. Brukas mest i absolut kasus. *O. nödvändigheten att... O-dt behovet att...*

OAFSIGTLIG, a. 2. *Se Ouppsätlig.*

OAFSÄTTLIG, a. 2. 1) (om varor) Som ej kan afyttras, försäljas. — 2) (om embetsmän) Som ej kan afsättas utan dom och ransknig. — *Syn. Inamovibel. — Oafsätthet, f. 3.*

OAFVISLIG, a. 2. Som ej kan afvisas; som man måste gifva akt på. *En o. nödvändighet. Ett o-t behof. — Syn. Oeftergiftig.*

OAFVÄND, a. 2. Ej bortvänd, som ej bortvändes. *Betrakta med o-a blickar.*

OAFVÄNDT, adv. Med oafvända blickar. *O. betrakta.*

OAFYTTERLIG, a. 2. Som ej kan afyttras. *O-a rättigheter. — Oafytterlighet, f. 3.*

OAKTADT, prep. Utan afseende på, utan hinder af. *O. sin höga ålder är han ännu kry och rak. Det o., icke dess mindre. Allt detta o. är det sant, att... — Konj. Se Ehuru. 2. O. hon är skön, är hon dock ej älskvärd. — Elliptiskt säges äfv.: O. skön, är hon dock ej älskvärd.*

OAKTSAM, a. 2. Ej aktsam, vårdslös. *Vara o. om något. — Syn. Se Vårdslös. — Oakt-samhet, f. 3. — Oaktsamt, adv.*

OANFÄKTAD, a. 2. Utan att anfäktas, antastas, ansättas. Brukas mest i halft skämtsam mening. *Lycklig den, som o. af björnar går sin verd igenom. — Syn. Oantastad.*

OANGENÄM, a. 2. Ej angenäm. *En o. nyhet. — Syn. Se Obehaglig. — Oangenämt, adv.*

OANMÄRKT, a. 1. Som ej blifvit anmärkt. *En o. missräkning. Ett o. fel. — Adv. Utan anmärkning. Låta något passera o. Få o. göra något.*

OANSEDT, prep. o. konj. *Se Oaktadt.*

OANSENLIG, a. 2. Föga stor, nästan liten; hvars utseende ej ingifver några höga tankar om ens personlighet. *Ett o-t hus. En liten, o. karl. — Syn. Obetydlig, Osynlig.*

OANSENLIGHET, f. 3. Litenhet; egenskapen att i afseende på växt, hållning och utseende ej ingifva några höga tankar om ens personlighet. — *Syn. Obetydlighet, Osynlighet.*

OANSTÄNDIG, a. 2. (både om person och sak) Som felar mot reglorna för det tillbörliga och passande. *Vara o. emot någon. Ett o-t uppförande, språk, skick. O-a ord. — Syn. Opas-sande, Otillbörlig.*

OANSTÄNDIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara oanständig. *Hans o. gick så långt, att alla de närvarande blefvo uppbragte. — 2)*

Oanständig handling, oanständigt yttrande. Tillåta sig o-er.

OANSTÄNDIGT, adv. På ett oanständigt sätt. *Uppföra sig o.*

OANSTÖTLIG, a. 2. Som ej ger anstöt. *Ett o-t yttrande. — Oanstötlighet, f. 3.*

OANSVARIG, a. 2. 1) Ej skyldig att ansvara för något. *Konungen är o., men ministrarne äro ansvariga. Vara o. för sitt arbete. — 2) Med ansvarsskyldighet ej förenad. O. syssla, tjenst.*

OANSVARIGHET, f. 3. Frihet ifrån ansvarsskyldighet.

OANTASTAD, a. 2. Ej antastad, utan att antastas. *Han lyckades att o. af röfvere fullborda sin resa.*

OANTASTLIG, a. 2. Som ej kan eller får antastas, ställas till rätta. *Konungen är o. — Oantastlighet, f. 3.*

OANVÄNDBAR, a. 2. Som ej kan användas, brukas. — *Syn. Obrukbar, Obegagnelig. — Oan-vändbarhet, f. 3.*

OAPPETLIG, a. 2. 1) Som ej retar mat-lusten, osmaklig. — 2) (fig.) Ej retande, ej lockande; obehaglig. — *Oappetitlighet, f. 3. — Oappetitligt, adv.*

OARBETAD, a. 2. Ej arbetad, ej bearbetad, ej förarbetad. *O-t guld och silver.*

OART, m. 3. 1) Dålig art, beskaffenhet. *O-er hos tackjern. — 2) Elak vana. Denne gosse har många o-er.*

OARTAD, a. 2. Som har oarter. *O-t tack-jern. O. malm.* Säges ej i sedligt afseende.

OARTIG, a. 2. Som röjer brist på artighet. Kan sägas både om sak och person. *Vara o. emot någon. Ett o-t uppförande. — Syn. Ohöflig.*

OARTIGHET, f. 3. 1) Brist på artighet. — 2) Oartig handling, oartig yttrande. *Göra sig skyldig till o-er. — Syn. Ohöflig.*

OARTIGT, adv. På ett oartig sätt, med oartighet. *O. bemöta någon. — Syn. Ohöfligt.*

OAS, o. m. 3. (arab. *Oasis*) Grönskande, trädbeväxt fläck i Asiens och Afrikas sandöknar.

OBARMHERTIG, a. 2. Utan känsla af barmhertighet, öfverdrifvet hård. *En o. människa. Vara o. emot någon.* Säges äfv. om sak, t. ex.: *O. behandling. O-t straff. — Syn. Omenskelig, Hård, Grym, Omildt, Skoningslös.*

OBARMHERTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara obarmhertig. — *Syn. Omensklighet, Hårdhet, Grymhet, Omildhet.*

OBARMHERTIGT, adv. 1) Utan barmhertighet. *O. förfara emot någon. — Syn. Omenskligt, Hårt, Grymt, Omildt, Skoningslöst. — 2) (fam.) I högsta grad, ganska mycket. Han fick o. med stryk. Äta, dricka o. — Syn. Se Mycket.*

OBUDUCERA, v. a. 1. (lat. *Obducere*) Öppna ett lik och undersöka de inre delarnes tillstånd. — *Obducerande, n. 4. o. Obducering, f. 2.*

OBUDUKTION, åbduckschön, f. 3. Af läkare företagen öppning af ett lik. [-duct-]

OBEDEN ell. **OBEDD**, a. 2. *Se Oombedd.*

OBEDIENS, --- ännu, f. 3. (lat. *Obedientia*) Klosterlydnad.

OBEFÄREN, a. 2. neutr. — *et.* Som ej blifvit befaren. *Ett nästan o-et haf.*

OBEFLÄCKAD, a. 2. Ej befläckad. Brukas mest i moralisk mening. *Ett o-t namn, rykte.*

OBEOFAGAD, a. 2. Ej befogad: 1) Oberättigad,